

¶ ¶ ¶

mate 51. ὁ ἀρτος δὲ ὃν ἐγὼ δώσω, οὐ σάρξ μη εἶναι, ἀλλὰ ἐγὼ δώσω ὑπὲρ τῆς τε κόσμου λωῆς. Res tam nota est, tamque omnium scriptorum divinorum confessione firmata, ut vix opus esse videatur, dicta 1. Cor. V, 7. et Hebr. XIII, 10. in eandem sententiam prolata repetere. Ut vero argumentum veritatis a Christo propositae habeant Judaei invictissimum, idque certissime eventurum esse, ut corpus sum offeratur, quo certius constet, se a patre obsignatum, et jam dudum peracta consecratione solenni in sacrificium illud, quod hominibus distribuendum sit, dedicatum esse affirmat. Pergit deinceps obsignationi patris sui, cibi illius beneficium iterum iterumque tribuere, commate scilicet 32. ὁ πατὴρ μη διδωσιν ὑμῖν τὸν ἀρτον ἐκ τῆς ἡρανῆς τὸν αἱρηθεὶν, et comm. 33. ὁ γὰρ ἀρτος τῷ Θεῷ εἶναι ὁ καταβατῶν ἐκ τῆς ἡρανῆς. Explicat suam suorum verborum optimus interpres Christus sententiam alibi verbis naturalibus non translati, capite scilicet eiusdem libri X. versu 36. ubi se, quem antea dixerat obsignum a patre, ab eodem sanctificatum sive dedicatum et ad hoc nines ablegatum nuncupat. Sed demonstrandum est, sacrificia quondam obsignata, et, obsignatione peracta, pro dedicatis habita fuisse.

§. 3.

Rem primo ex Antiquitate Hebraica deducendam esse video, efficiendumque, sacrificia obsignatione et sigillo dedicata fuisse. Quando vero ab Hebreis offerebantur tauri, arietes, et haedi, aut hostia leprosi, ea sacrificia nisi prius libamina cum fertis adderentur, immolari haud poterant. Si itaque hostia tale in sacrificium offerenda jam-jam in templo constituta esset, ante jugulari et altari imponi non debuit, quam ferta et libamina, quae ad sacrificium peragendum requirebantur, allata essent. Ferta ve-